

کتاب الفقه

سلام

میلاد صادق آل محمد

میلاد سراسر نور

امام جعفر صادق (ع)

پیامبر اعظم (ص)

مبارکباد

مبارکباد

الحمد لله رب العالمین

زندگی از منظر سوره «الرحمن»:

جلسه سوم – آبان ماه ۱۳۹۸

آیة اول:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْـرَّحْمٰنُ (۱)

او، « فرصت دهنده »
و « رحمت آفرین » است.

یعنی **اولا:** مهندس عالم،

« **رحمتِ رحمانیه** » الهی است.

آنکه از عرش تا فرش را تنظیم می کند،

« **رحمانیت** » خداست نه « **رحیمیت** » او.

« **الرَّحْمَنُ** » جز **رحمت** چیزی در عالم خلق نکرد.

ثانیا: «الرَّحْمَنُ» (مثل: الله)، «مقابل» ندارد.

و «غضب» مقابل «رحمت رحیمیه» است

و رحمت خدا پیش از غضب اوست نه پیش از آن:

«يَا مَنْ سَبَقَتْ رَحْمَتُهُ غَضَبَهُ»

«أَنْتَ الَّذِي تَسْعَى رَحْمَتُهُ أَمَامَ غَضَبِهِ»

ثالثاً: اگر لازم باشد خداوند فرد یا گروهی را **عذاب** کند،

آن « **غضب** » او عین « **رحمت** » اوست.

پس در آیه: **وَ لَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ**،

قصاص نسبت به قاتل، « **شر** و **غضب** » است،

^{۱۱} اما عین « **عدل** و **رحمت** و **محبت** » است.

پس آفرینش،

ظهور و جلوه « **عشق** » الهی است.

پس در جهان،

« **نفرت** » و « **زحمت** » نیست.

پس «تار و پود» تمام عناصرِ جهان
از «عشق و محبت و رحمت» است:

وَ اكْتُبْ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَ فِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدُّنَا إِلَيْكَ، قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

فَسَاكُتُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَ يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ الَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ (أعراف/١٥٦)

و برای ما در این دنیا و در آخرت نیکی مقرر فرما، زیرا ما به سوی تو بازگشته ایم

فرمود عذاب خود را به هر که صلاح ببینم می‌رسانم و رحمتم همه چیز را فرا گرفته است و به زودی¹⁴ آنرا برای اهل تقوا که زکات می‌دهند و آنان که به آیات ما ایمان می‌آورند می‌نویسم.

پس وقتی « خالقِ » من

سرشار از « عشق و محبت و رحمت » است،

پس منِ « مخلوقِ رحمانِ »،

باید

« سرشار از عشق و محبت و رحمة^{۳۹} » للعالمین باشم.

پس « اِنَّا اِلَيْهِ راجعون » یعنی:

من باید در مسیر

« عشق و محبت و رحمت »

« روزافزون »

به « تمام خلایق » باشم.

باید با «عشق به خوبی ها»

به جنگ علیه «بدی ها» رفت.

زیرا:

وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفَيْ النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ

إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ

ذَلِكَ ذِكْرِي لِلذَّاكِرِينَ (۱۱۴)

وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ (هود/۱۱۵)

و در دو طرف روز و اولین ساعات شب نماز را إقامة کن زیرا خوبیها، بدیها را از میان می برد
این پندی برای پندگیران است * و شکایا باش که خدا پاداش نیکوکاران را ضایع نمی کند.

و «**إصلاح** تمام امورِ **زندگی**»

(در عرصهٔ خانواده، اقتصاد، اجتماع، سیاست)

از همین جا «**شروع**» می‌شود.

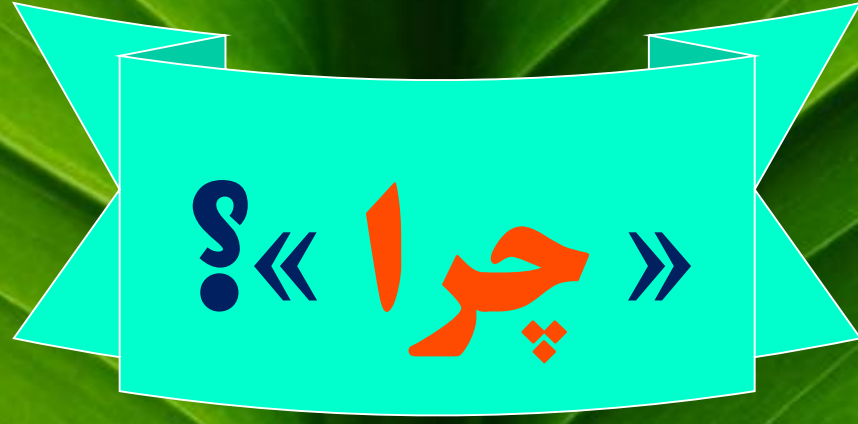
«^۲ مشخصه اصلی رحمانیتِ» خدا چیست؟

وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا

(مریم/۹۲)

سزاوار نیست برای «رحمان»

اینکه «فرزند» بگیرد.

زیرا در آن صورت،

« **رحمت** » او « **عام** »

و برای همه « **یکسان** » نخواهد بود.

زیرا در آن صورت،

باید « چیزی » از خدا « **جدا** » می‌شد

که نشانهٔ « **نقص و نیاز** » او می‌بود

و او دیگر « **صمد و نامحدود** » نبود.

قرآن، داشتن «**فرزند**» را
با مالکیت مطلقِ خدا «**مغایر**» می‌داند:

الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا ... (فرقان/٢)

قَالُوا: اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ **هُوَ الْغَنِيُّ** (يونس/٦٨)

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ **لَهُ مَا** فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ .. (بقره/١١٦)

بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنَّى يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ ... (أنعام/١٠١)

پس او از داشتن «فرزند»، «منزّه» است:

نساء : ١٧١ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ **سُبْحَانَهُ** أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ

أنبياء : ٢٦ وَ قَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا **سُبْحَانَهُ** بَلْ عِبَادٌ مُكْرَمُونَ

مريم : ٣٥ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ **سُبْحَانَهُ**

إسراء : ١١١ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ

مؤمنون : ٩١ مَا اتَّخَذَ اللَّهُ مِنْ وَلَدٍ

الجن : ٣ وَ أَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا

الإخلاص : ٣ **لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ**

اگر خداوند «فرزند» می‌داشت
«پیامبر» او
باید قبل از همه او را بندگی می‌کرد:

قُلْ: إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَتَدُّ

فَأَنَّا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ (زخرف/ ۸۱)

بگو اگر برای رحمان فرزندی بود خود من (او را معرفی می کردم)

و اولین پرستندگان بودم.

ریشه‌های بحثِ «فرزند» کدامند؟

برخی از پیروان پیامبران الهی !!!!

برای « **فرار** » از « انجام تکالیف شرعی »،

و برای « **فرار** » از « مجازات‌های الهی »،

خود یا حضرتِ « **عُزَیر** و **عیسی** » علیهما السلام را

« **فرزند** » (و نورچشمی و دُرْدانه) خدا نامیده‌اند:

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى

نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ

قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ؟

بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ، يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ
وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ (مائده/۱۸)

و یهودیان و مسیحیان گفتند ما پسران خدا و دوستان اوئیم. بگو پس چرا شما را برای گناهانتان عذاب می کند؟ بلکه شما (هم) بشرید از آنها که آفریده که هر که را صلاح بداند می آمرزد و هر که را صلاح بداند عذاب می کند و فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه میان آن دو است از آن خداست و بازگشت به اوست.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ: عَزِيزُ ابْنِ اللَّهِ
وَقَالَتِ النَّصَارَى: الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ
ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ
يُضَاهِوْنَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
قَاتِلْهُمْ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ (توبه/۳۰)

و یهود گفتند عزیز پسر خداست و نصارا گفتند مسیح پسر خداست این سخن (باطلی) است که به زبان می آورند و به گفتار آنها که قبل از این کافر شده اند شباهت دارد خدا آنان را بکشد چگونه (از حق) بازگردانده و منحرف می شوند؟

بحثِ « فرزند » بروز « خودخواهی و شرک »
و برای « خاموش » کردن نور حق است:

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ
وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ (٣١)

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ

وَيَأْبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ (توبه/٣٢)

سنگ در برکه می اندازم و می پندارم
با همین سنگ زدن، ماه به هم می ریزد

جالب اینکه
« عام بودن رحمانیت » را
مردم می فهمند:

قَالُوا: مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا
وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ
إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ (یس/۱۵)

آنگاه که دو رسول نزد آنها فرستادیم اما آنها را دروغگو پنداشتند و با نفر سوم تاییدشان کردیم و گفتند ما رسولان الهی برای شما ایم گفتند: شما جز بشری مثل ما نیستید و^{۳۹} (خدای) رحمان چیزی نفرستاده (و استثنایی قائل نشده) و شما جز به دروغ نمی پردازید.

A landscape photograph showing rolling green hills under a clear sky. A single, bare, dark tree stands prominently on a ridge in the middle ground. The hills are covered in lush green grass, with some areas appearing slightly yellowed. A bright yellow banner with a 3D effect is positioned horizontally across the lower third of the image. The banner contains Persian text in a stylized font. The word 'مجازات' is in red, while the rest of the text is in black.

« مجازاتِ » دنیوی نفهمیدنِ رحمانیت چیست؟

وَمَنْ يَغْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ،

نُقِصَ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ.

(زخرف/۳۶)

و آنکه از « یادِ نورانیِ رحمانیتِ » الهی دل بگرداند

بر^{۴۱} او شیطانی می‌گماریم تا همدمش باشد (و او را به تفرقه‌افکنی بکشد).

« يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ »

یعنی: « زندگی (حیات و اختیار) »،

« بَدُونِ عَشْقٍ وَ مَحَبَّتٍ وَ بَزْرِ گَواری »

وَمَنْ أَغْرَضَ عَنْ ذِكْرِي
فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا

وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى (طه/۱۲۴)

و هر که از یاد من دل بگرداند حتما زندگی تنگی خواهد داشت
و در روز قیامت او را « نابینا » محسوس می کنیم.

پس « ضنک در معیشت و سختیِ زندگی »،

محصول:

« بی‌توجهی » به « رحمانیت » خالق

و « کتمانِ عشق و محبت و رحمت » است.

افراد بی‌اعتنا به « رحمانیتِ الهی »،

به جای مظهر « **رحمت** و **محبت** » بودن،

با « **دلسوزی** » های خودخواهانه،

« **دل** » خود و دیگران را « **می‌سوزانند** ».

A landscape with rolling green hills, a single tree, and a banner with Persian text.

« شیطان » کیست؟

« شیطان »،

هر « جن و انس » است که

« خودخواهانه و متکبرانانه » نمی گذارد

رحمتِ الهی « یکسان » به « همه » برسد.

پس شیطان،

به خاطرِ « **منیت** و **تکبر** و **شرک** »،

با خالقِ موردِ باورش، به « **توحید** » نرسید

و عاملِ « **تفرقه** » و « **عداوت** » شده است.

آیہ دوم:

خدایا :

ما را از « **لطف** و **محبت** و **بزرگواری** »،

سرشار بفرما

و « **توفیق عمل** » این « **سوره** » را به ما عطا فرما

و در ظهور آخرین حجتت ما را سهیم قرار ده.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى رَسُوْلِكَ

